

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ΄.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 20 ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 544

ΕΝΑΣ ΛΛΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ν. ΓΙΑΝΝΙΟΣ. Τὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον» (τέλος).

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Σοφοί.

Ἀνθρωπόφιλοι.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Τὸ λουλούδι κ' ἡ πεταλούδα (Β. Οὐρά).

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ. Τὰ γαλαζοαίματα...

Κ. ΤΡΙΚΟΓΙΑΔΗΣ. Ἡ νυχτερίδα (Trilussa).

ΑΔΕΚΟΣ ΦΩΓΙΑΔΗΣ. Ἀμυγδαλίς (συνέχεια).

Ἡ ΚΟΙΝῆ ΓΝΩΜΗ. — Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΓΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Β. ΟΥΓΚΩ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ Κ' Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

(Les Chants du Crépuscule XXVII)

Εἶπε τὸ φτωχολούλουδο στὴ θεία τὴν πεταλούδα :

— Μὴ φεύγεις, εἶπε, μὴ !

Πόσο διαφέρει ἡ τύχη μας, κοίταξε, ἐγὼ νὰ μὲνω

Καὶ νὰ πετιᾶς ἐσύ !

Ὅμως ἐρωτενούμαστε, καὶ ζοῦμε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους

Χώρα κι ἀλάφρα ἐδῶ,

Καὶ μοιάζουμε τόσο πολὺ, κι οὔτε μᾶς παραλλάζει

Κανεὶς ἀπ' ἄνθια δυό !

Μὰ ἐσὲ σὲ παίρνει ὁ ἄνεμος, ἐμὲ μ' ἀλυσσοδένει

Τὸ χῶμα, ὦ τρισαλλοί !

Νὰ σοῦ εὐωδιάζω θάθελα τὸ οὐρανοπέταγιά σου

Μ' ὅλη μου τὴν πνοή !

Ἄλλ' ὄχι, πᾶς πολὺ μακριά! μέσ' σὲ λουλούδια πλήθος,

Φεύγεις μὲ τόση βιά,

Κ' ἔρμιο ἀπομένω, βλέποντας νὰ τριγυρνᾷ ἡ σκιά μου

Στὰ πόδια μου μπροστά !

Φεύγεις καὶ πάλιν ἔρχεσαι καὶ ξαναφεύγεις, λάμπεις

Σκορπίζοντας ἄλλοῦ,

Γιὰ νὰ μὲ βροῖσκεις πάντα ἐμὲ, κάθε πρωΐ, πνιγμένο

Σὲ δάκρυα χωρισμοῦ !

Βασίλισσά μου ! ἂν σὲ πιστές, ἡ ἀγάπη μας, ἡμέρες,

ὦ ! ἂν θέλεις νὰ περνᾷ,

Ρίξωσε σὰν ἐμὲ στὴ γίς, ἢ κάνε σὰν ἐσένα

Νᾶχω κ' ἐγὼ φτερά !

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΣΟΦΟΙ

Εἶναι μὰ τὴν ἀλήθεια ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ θλιβερά
πράματα τὸ φαινόμενο τῶν συγκαρινῶν μας σοφῶν,
ποὺ ξεσκέπασε ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος. Ἐπιστήμονες,
ποιητές, φιλόσοφοι, ποὺ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ἀ-
ποχτήσει τὸν τίτλο τοῦ μεγάλου, κατακυλῆσαν με-
μιὰ ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς θρόνους τῆς Σοφίας καὶ ἀνα-
κατωθήκανε μὲ τὰ φρενιασμένα πλήθη. Καὶ βλέπουμε
τώρα, ἀποσβολωμένοι ἀπὸ ἐκπλήξη, τοὺς ἱεροφάντες
αὐτοὺς μὲ τσαλακωμένες καὶ ξεσκισμένες τὶς ἱερὲς
φορεσιές, νὰ ρίχνει ὁ ἓνας στὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου τὰ
ἱερά σύμβολα τῆς Ἐπιστήμης, ὅπως οἱ μεθυμένοι τὰ
ποτήρια καὶ τὶς μπουκάλες. Κι' ἀκοῦμε τὸ σοφὸ νὰ
ρητορεύει, ἔτσι μονόμερα, ἔτσι φανατισμένα, μ' ἔτσι
περιορισμένον ὄρσιζοντα, ποὺ πᾶμε νὰ νομίσουμε πῶς
ἀκοῦμε κανένα λοχία τῆς πατρίδας του.

Δὲν πιστεύουμε τὰ μάτια μας καὶ τὰ φτιά μας, καὶ
μολοτοῦτο αὐτὴ εἶναι ἡ ντροπερὴ πραγματικότητα.
Μὲ βρῶν τὸ στῆθος εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ σκύψου-
με τὸ κεφάλι μπρὸς σ' αὐτὴ καὶ νὰ παραδεχτοῦμε,
ὅτι ἄσσοφοι οἱ σοφοὶ μας καὶ μικροὶ οἱ μεγάλοι μας.
Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ τραγικὸ μᾶθημα ποὺ παίρνουμε
ἀπὸ τοῦτον τὸν πόλεμο !

Μὰ ἰδές, εἶναι κατὶ ἀνθρώποι, ἐπιστήμονες ἢ ἐρ-
γάτες ἀδιάφορο, ποὺ ξεχωρίζουνε τώρα φωτεροὶ μὲς
στὸ πυκνὸ σκοτάδι τῶν παθῶν καὶ τοῦ μίσους. Κάτιο
ψηλὸ Ἰδανικὸ φωτίζει τὸ δρόμο τους, ἢ φωνή τους
κάνει καλὸ, τὰ λόγια τους θερμαίνουν :

Ἄκουστε τους :

« ... Αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς μετρισιότητος καὶ τῆς
αὐστηρῆς αὐτοπειθαρχίας τώρα πρέπει νὰ φανερωθεῖ.
Ὅχι μόνο προσωπικὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας· κι' ἄλλους
πρέπει νὰ κερδίσουμε. Παντοῦ, ὅπου μᾶς φέρνει ἡ κα-
θημερινὴ ζωὴ, πρέπει νὰ κάνουμε συνεργάτες τὸν ἀ-
γῶνα ἐναντίο στὶς ὑπερβολὰς τοῦ σωβινισμού καὶ ἐναν-
τίο στὸ μῖσος γιὰ τὸν ἐγθρὸ κι' ἐναντίο στὴν ἐπαρση,
ποὺ ὀλοῦθε πλοῦτια φυτρώνει.

« Ἐπινίκια ! Βέβαια πρέπει νὰ χαίρομαστε γιὰ τὶς
ἐπιτυχίες. Μὰ ἡ χερα μας πρέπει νὰ εἶναι σοβαρὴ.
Σοβαρὴ σὰν τὶς νίκαις, ποὺ κερδίζονται μὲ τόσες θυ-
σίαις, ποὺ συντρίβουνε τόσες ἀξίες πολιτισμοῦ : τὰ δη-
μιουργήματα σφραγισσάτων χρόνων εἰρηνικῆς ἐρ-
γασίας ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους. Μαζὶ τὰ δη-
μιούργησαν ἐκεῖνοι ποὺ σήμερα μὲ πείσμα πασχίζου-
νε νὰ ἐξολοθρέψουνε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

« Τὸ μῖσος ἐναντίο στοὺς ἐχθρικοὺς λαοὺς καὶ στρα-

τιώτες δὲν πρέπει νὰ τρυπῶνε μὲς στὶς καρδιές μας. Γιατὶ ἔλοι τοὺς ὑποφέρουσε πολὺ. Εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ πληρώσουσε τὶς δολοπλοκίες καὶ τὴν ἀπληστία μ' αὐτὴ μικρῆς τάξης διπλωμάτηδων καὶ ἀρχοντάδων, νὰ πάνε τὸ πετὸ τοὺς στὴν ἀγορὰ γι' αὐτὴ τὴν τάξη, ποὺ τοὺς ἔχει παραστήσει, πῶς ἢ πατρίδα βρῖσκεται σὲ κίντυνο! Αὐτὴ ἡ μικρὴ τάξη ἀνασκάλισε καὶ συδαύλιζε ἀπὸ χρόνια τὸ μῖσος τῶν λαῶν— σ' αὐτῆ, κι' ἔχι στοὺς λαοὺς πέφτει ἡ εὐθύνη.

«Καθημερνὰ ἔλοι καὶ πληθαίνουσε οἱ πληροφορίες, ἔτι καὶ οἱ ἀντίπαλοὶ μας καλὰ μεταχειρίζουσε τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς πληγωμένους, ἔτι κι' αὐτοὶ κοιτᾶνε νὰ εἶναι δίκαιοι ἀπέναντί μας, καὶ ἔτι ὁ ἀνθρωπισμὸς κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶὰ τῶν συνόρων ὑπάρχει ὁ ἴδιος, ἀκριβῶς ὅπως πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, καὶ ἀκριβῶς ὅπως καὶ σ' ἐμᾶς . . . Πῶς εἶτανε δυνατὸ μαθεῖς νὰ εἶτανε ἄλλιῶς! Μὴ δὲ ζήσανε χιλιάδες Γερμανοὶ χρόνια στὴν Ἀγγλία, στὴ Γαλλία καὶ στὸ Βέλγιο, μὴ δὲν εἶχαν ἐκεῖ ἀποκατασταθεῖ κι' εἶτανε σὰ στὴν πατρίδα τοὺς! Πῶς θᾶταν αὐτὸ δυνατὸ, ἂν δὲ εἶταν ἐκεῖνοι οἱ πολιτισμοὶ στενὰ συγγενικοὶ μὲ τὸ δικόνε μας; Συλλογιστεῖτε, πῶς ἔλ' αὐτὰ δὲν μπορούσε μεμιά νὰ χαθούσε ἀπ' τὸν κόσμο, καὶ πῶς ἀκόμα κι' ὁ πόλεμος εἶναι στὸ μᾶκρος ἀδύναμος ἐναντίο τοὺς. Γι' αὐτὸ μὴν ἀφίνετε μὲς στὴν καρδιά σας καὶ στὶς καρδιές τῶν συντρόφων σας τόπο γιὰ μῖσος ἀφίλιωτο ἐναντίο στοὺς λαοὺς . . . Ὅσο κι' ἂν νοιώθουσε βαθεῖα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κάνουσε τέλεια τὸ χρέος μας.

«Συλλογιστεῖτε ἕμωσ ἀκόμα, ἔτι καὶ μεῖς οἱ ἴδιοι δὲν ἐγίναμε ἐξέφνα ἔλοι ἄγγελοι, καὶ ἔτι μεῖσα στὶς ἐκατόστες χιλιάδες ποὺ βρῖσκουσε ἐξω στὸν πόλεμο, θὰ εἶναι καμπόσοι ἀγριάνθρωποι, ποὺ γι' αὐτοὺς οὔτε στὴν εἰρήνη, καὶ πολὺ λιγώτερο στὸν πόλεμο, δὲ μπορούσε νὰ ἐγγυηθούσε. Ὅπως δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ θέλουσε, οἱ ἀντίπαλοὶ μας νὰ γράφουσε στὸ λογαριασμὸ τοῦ λαοῦ μας αὐτὲς τὶς πράξεις αὐτῶν τῶν στοίχειών, ἔτσι δὲν πρέπει καὶ μεῖς νὰ τὸ κάνουσε γιὰ τέτοιες πράξεις, ποὺ μπόρουσε νὰ τύχουσε ἐδῶ καὶ κει ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους μας.

«Ἀκόμα καὶ μεταξὺ μας, ποὺ ἔχουσε μεῖνει στὸ ἐσωτερικὸ, ὑπάρχουσε ἀντιπρόσωποι τῆς ἀγριουσῆς, ποὺ βρῖκουσε τοὺς αἰχμαλώτους, ποὺ ζήτηνε νὰ τοὺς κακομεταχειριστούσε, ποὺ συμβουλεύουσε τοὺς ἀρχηγούς μας νὰ μὴ δείχουσε πιά ἔλεος, ποὺ πεθυμᾶνε ἕλες τὶς κατακτημένεσ πολιτεῖεσ στρωμένεσ κάτω, ἴσες μὲ τὴ γῆς!

«Συλλογιστεῖτε, πῶς πρέπει καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμα τὶς σκληρὲς ἡμέρεσ νὰ φυλάζουσε τὶς καρδιές μας ἐλεύθερεσ γιὰ τὰ αἰσθήματα τῆς φιλανθρωπίεσ, ἂν θέλουσε νὰ γίνουσε ἐργάτεσ γιὰ μελλούμενεσ καλύτερεσ ἡμέρεσ. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ἱερότερο χρέος μας!»

Σὰ ὑπάλασμο στᾶζουσε ἴσαμε τὴν καρδιά μας αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ νομίζει κανεὶς πῶς τάκούει ἀπὸ τὸ ἄγιο στόμα τοῦ Θεανθρώπου! Αὐτὰ εἶναι λόγια τυπω-

μένα, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπαθὶ τῆς γερμανικῆς λογοκρισίας, στὴ σοσιαλιστικὴ ἐφημερίδα «Vorwärts» τοῦ Βερολίνου, τῆς 5)18 Σεπτεμβρίου 1914!

«Ὅλεσ οἱ τέχνεσ κι' ἕλεσ οἱ ἐπιστήμεσ, ἕλεσ οἱ σοφίεσ κι' ἕλεσ οἱ φιλοσοφίεσ εἶναι ἀδύναμεσ νὰ φράσουσε νὰ πνεύματ, ποὺ δὲν τὰ θερμαίνει ἕνα ψηλὸ καὶ ἄφταστο Ἰδανικὸ

K. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΤΟ «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ»,^(*)

Ὁ κ. Παπανδρέου μᾶς βεβαιώνει ἀκόμη πῶς συντηρητικὸ κόμμα δὲ θὰ ὑπάρξῃ στὴν Ἑλλάδα: Δὲν ἔχουσε, λέει, οὔτε «εὐγενεῖς προνομιούχους», οὔτε κληρο, οὔτε ἀξιοματικὸς μὲ συνειδησὴν ἰδιαίτερεσ τάξεωσ.

Ὅπως γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ρεύματα, ἔτσι καὶ γιὰ τὰ ἀπολυταρχικὰ δὲν μπορούσε δυστυχῶς νὰ προφητέψουσε πῶς δὲ θὰ γεννηθούσε τέτοια στὴν Ἑλλάδα. Ἰσχυε χιτὲσ οἱ Ἑλληνεσ ἀξιοματικοὶ εἶτανε, φυσικὰ, κι' αὐτοὶ παιδιὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ κι' εἶχαν τὸ μᾶγυλό τοὺς θερμὰ ἀκκουπισμένο ἐπάνω στοὺς παλμοὺς τοῦ λαοῦ τοὺς. Σ' ἕμερα, ὅστερα ἀπὸ τοὺς πολέμους, καὶ μὲ τὴ βασιλικὴ στραταρχία, εἶτανε ἐπόμειο οἱ ἀξιοματικοὶ νὰ προσέξουσε τὴ θέλησιν τοῦ παλατιοῦ. Καὶ θὰ διδαχτούσε, σιγὰ σιγὰ, πῶς γιὰ νᾶναι «τύποι» ἀξιοματικῶν πρέπει νὰποτελεθούσε ξεχωριστὴ τάξη ἀπὸ τὸ λαό, νᾶναι φρουροὶ τῆς βασιλείεσ, ποὺ αὐτὴ εἶναι φρουρὸς τῆς στρατοκρατίας. Γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα θὰ πεισθεῖ καὶ ὁ κληροσ.

Μ' ἕνα λόγο, ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶρα μιὰ ὁμάδα προνομιούχων ποὺ συνειδητὰ προσπαθεῖ νὰ σχηματίσει ἕνα συντηρητικὸ πυρῆνα: Τὰ στραταρχικὰ ραδδιὰ, οἱ δικέφλοιο ἀετοί, τὰ ἐπίτιμα συνταγματαρχηλίκια πριγκιπισσῶν, ἢ ρεκλάμα τῶν «Ἀθῶων Ἀμαρτωλῶν», τί ἄλλο φανερώουσε παρὰ μελετημένη ἀπόπειρα συντηρητικῆς προπαγάντεσ;

Στὰ ἄκρα συντηρητικὰ αὐτὰ ρεύματα, καθὼς καὶ στὰ ἄκρα δημοκρατικὰ, ὁ κ. Παπανδρέου δὲ δίνει σ. -μασία. Γιὰ ἄλλα πάλι, ἔχι τόσο σημαντικὰ στὸν τόπο μας, ὅπως τὸ γυναικειο, μιλεῖ σὰ νὰ ἐπρόκειτο ὁ φεμινισμὸς νὰ μᾶς ἔρθει σύγχρονα μὲ τὸ Σοσιαλισμὸ. Σὲ μᾶς θᾶργῆσει ἡ γυναίκα, περισσότερο ἀπὸ τὸν ἐργάτη, νὰποκτήσει μαζὶ μὲ τὴ σοσιαλιστικὴ τῆς μὸρφωσῆ καὶ τὰ δικαιώματά τῆς. Τὰ αὐστηρὰ Ἑλληνικὰ ἦθη, οἱ παραδόσεσ κτλ. ποὺ ἀναφέρνει τὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον», εἶναι ἀκριβῶς τὰ πολλὰ ἐμπόδια ποὺ θῆπαντήσει ὁ φεμινισμὸς στὴν Ἑλλάδα. Μ' αὐτὸ, δὲ θέλουσε νάρνηθούσε πῶς ὁ πόλεμος ποὺ σῆμερα κι' αὔριο θὰ γίνεταὶ μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν τάξεων, μεθαύριο θὰ γίνεταὶ καὶ μεταξὺ τῶν δυὸ φύλων. Θέλουσε ἕμωσ νὰ

(*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ στοῦ περασμένο φύλλο.

τονίσουμε πώς τὸ Ἑλληνικὸ σοσιαλιστικὸ κόμμα δὲ θάβανε τόσο ἀσήμαντο ὅσο τὸ ὑπολογίζει ὁ κ. Παπανδρέου πού προβλέπει, πῶς οἱ λίγοι Ἕλληνες σοσιαλιστές θὰ ὑποχρεωθῶν νὰ συνεργαστοῦν μὲ τοὺς πολλοὺς δημοκράτες. Προτιμώτερο θὰ εἶταν νὰ μὴ συμβουλευόμε τοὺς ἐργάτες ἢ τοὺς μικροαστοὺς, νὰ δημιουργήσουν φιλελεύθερα ἢ δημοκρατικὰ κόμματα, παρὰ νὰ παγαίναμε κατευθείας στὸ Σοσιαλισμὸ, ἀφοῦ στήν Ἑλλάδα δὲ χρειαζόμαστε πολιτειακὲς ἐλευθερίες, ἀλλὰ οικονομικὲς μετάρρυθμίσεις.

Τὸ σοσιαλιστικὸ κόμμα θάβαν ἀνάλογο μὲ τὴ βιομηχανία τοῦ τόπου—γράφει ὁ κ. Παπανδρέου— καὶ τὸ παραδεχόμεστε. Δὲ μᾶς φαίνεται ὁμως σωστὸ πῶς τὸ αὐριανὸ Κράτος «ὡς γνήσιον λαϊκὸν δημοκρατικὸν θὰ προσπαθεῖ διαρκῶς νὰ καλλιτερεύσει τὴν θέσιν τῶν ἐργατῶν καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ χαλαρώνει τὰς ἀντιθέσεις τῶν τάξεων». Αὐτὸ τὸ διαρκῶς δὲ θὰ ὑπάρχει διαρκῶς: Οἱ ἄσπι θὰ ξυπνήσουν, κι' αὐτοί, θάντιδράσουν στὶς ἐργατικὰς νεμοθεσίας καὶ στὸ τέλος τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος θὰ πάει μὲ τὸ μέρος τῆς ἀσπικῆς τάξεως στήν ὁποία ἀνήκει. Ὅχι λοιπὸν τὴ «χαλάρωσις» στήν πάλιν τῶν κοινωνικῶν μας τάξεων—τὸ γενικὸ συμπέρασμα τοῦ κ. Παπανδρέου—ἔχουμε νὰ περιμένουμε, νὰ προστατέψουμε ἢ νὰ εὐχηθοῦμε, παρὰ τὴν πλήρη ἀντίθεση, ὅπως στὶς εὐρωπαϊκὰς κοινωνίας. Μὲ τὴ χαλάρωσις θὰ φτάσουμε πίσω στήν πρωτερινὴ ὁμοιομορφία, στὴ φυλοκρατία καὶ στὴ συναλλαγὴ μὲ τὴ ἀντίθεση, στὴ ἐξέλιξί, μας καὶ στὸ Σοσιαλισμὸ. Γιὰ τοῦτο οἱ σοσιαλιστὲς ἔχουν χρέος νάντιδράσουν σὲ κάθετι πού θάρθει νὰ χαλαρώσει τὴν πάλιν τῶν τάξεων. Κατ' ἀνάγκη ὥστε θὰ κτυπήσουν τὸ Σοσιαλισμὸ τοῦ Κράτους καὶ τοὺς ἀνελευκρινεῖς ἀποστόλους του.

Τὴν ἀντίδραση αὐτὴ, τὸν παράγοντα δηλαδὴ ἐργάτη—σοσιαλιστῆ, ὁ κ. Παπανδρέου δὲν τὸν λογαριάζει πολὺ τὸ κάνει, ἐπειδὴ θεωρεῖ δύσκολη τὴ σοσιαλιστικὴ ἀγωγή τοῦ Ἑλληνα ἐργάτη. Δύσκολη, ὁμολογοῦμε πῶς εἶναι ὅταν ὅμως τελειώνεται γίνεται ἐπαναστατικὴ: Στὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ σ' ὅλες τὶς μεσημβρινὰς χώρες, εἴτε γιὰ λόγους ἰδιοσυγκρασίας, εἴτε ἐξαιτίας τῆς φτώχειας τοῦ Ἑλληνικοῦ προλεταριάτου ὁ Σοσιαλισμὸς δὲ θάβαν «χαλαρωμένος» παρὰ ἐπαναστατικὸς.

Τὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον» εἶναι μιὰ φωτεινὴ, κι' ἀληθινὴ περιγραφή τοῦ Σοσιαλισμοῦ, γραμμὴ ἀπὸ ἀστὸ εἰλικρινή. Λέμε «ἀστὸ» καὶ λυπούμαστε πού τὸ βιβλίον δὲ μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνμάσουμε τὸ συγγραφέα τοῦ σοσιαλιστῆ. Τὸ ἔγραψε, λέει, ἐπειδὴ πιστεύει στὴ συνειδητὴ ἐπέμβασι τῶν ἀνθρώπων στὸ νὰ ἐπιταχύνουν ἢ νὰ ἐπιβραδύνουν τὴν ἐξέλιξιν. Αὐτὸ τὸ πιστεύουν κι' ὅλοι σχεδὸν οἱ νεώτεροι σοσιαλιστὲς: Δὲ ζήτομε νὰ ψέξουμε τὸ συγγραφέα γι' αὐτό. Βλέπουμε μόνο πῶς πούθενά δὲ δηλώνει ἂν ἔγραψε τὸ βιβλίον του γιὰ νὰ ἐπιβραδύνουν οἱ ἄστοι τὸν ἐρχομὸ τοῦ Σοσιαλισμοῦ στήν Ἑλλάδα ἢ γιὰ νὰ τὸν ἐπιταχύνουν οἱ σοσιαλιστὲς.

Κάπου ὁμολογεῖ πῶς πιστεύει στὴν «ἀνιοσο» ἐξέλιξιν. Οἱ λέξεις ὅμως αὐτὲς ἔρχονται σὲ παραφρονία μὲ κάποιαν, θὰ λέγαμε, «κατιοσοσαν ὀπισθοδρομικότητα», πού ἐκφράζουν οἱ τελευταῖες σελίδες τοῦ κεμιένου μὲ φράσεις ὅταν τ' ἀκόλουθες: «Οἱ Νέοι Ἕλληνες θὰ προσπαθήσουν νάνταποκριθοῦν ἐπαρκῶς πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς φυλῆς (!)»—καὶ κει ὅπου ὁ κ. Παπανδρέου ἀναγνωρίζει τὴν ἀνάγκη «ἰσχυροῦ στρατοῦ καὶ στόλου πρὸς ἔνωσιν τῆς Φυλῆς».

Δὲν τὸ ἐννοοῦμε αὐτό. Δὲ βλέπουμε ποιά συγγένεια μπορεῖ νάχει ἢ ἐξέλιξιν μὲ τὶς παραδόσεις. Θὰ προτιμούσαμε ὁ κ. Παπανδρέου νὰ μᾶς ἔλεγε καθαρὰ ἂν εἶναι φίλος τοῦ Σοσιαλισμοῦ ἢ ἐχθρὸς του: Περισσότερο ἀπὸ κάθε φανερὸ ἐχθρὸ του, ὁ Ἕλληνας σοσιαλιστὴς ἀρχισε νὰ φοβάται τὴν «Ἑλληνικὴ Κοινωνιολογία».

Nous en avons assez !

N. GIANNIOS

Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩΜΗ

Ο ΜΠΕΜΠΕΛ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Φίλε «Νουμά».

Στὴν «Ὀργάνωσι» τῆς Κυριακῆς, ὄργανο τοῦ Φυτοφαγικοῦ Δρακουλιστικοῦ Κόμματος, ἔξω ἀπὸ κεῖνα τ' ἀνόγητα πού γράφονται γιὰ τὸ Σοσιαλιστικὸ Κέντρο τῆς Ἀθήνας, τὸ μόνον Κέντρο τὸ ὀργανωμένον πάνου στὶς Σοσιαλιστικὰς ἀρχὰς πού ψηφίστηκαν στὰ διεθνῆ σοσιαλιστικὰ συνέδρια, δημοσιεύει κι' ὁ χαριτωμένος Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης κ. Σπουρίδων Παλιούρας ἕνα ἄρθρον μὲ τὸν τίτλον: «Πνευματικὴ ἀνεξαρτησία» καὶ γράφει ὅτι: «Εἶναι καιρὸς πιά ἡμεῖς οἱ ἐργάτες νὰ νιώσουμε πῶς δὲν εἶναι λογικὸ νάφινουμε νὰ μᾶς διευθύνουν οἱ διάφοροι φιλεργάτες καὶ ἐντελεκτουέλες πού εἶναι «ἄνθρωποι ἀνελευκρινεῖς», «κατεργαρέοι» καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶναι διαφορὰ τὰ ἐγκεφαλικά κύτταρα τοῦ ἐπιστήμονος ἀπὸ τοῦ ἐργάτου, ἐκεῖνο πού μᾶς χωρίζει εἶναι τὸ καλλιεργημένον καὶ τὸ ἀκαλλιεργητό, νὰ φροντίσουμε λοιπὸν κι' ἡμεῖς νὰ καλλιεργήσουμε τὰ κεφάλια μας»

Εἶναι νὰ λιγώνεται κανένας στὰ γέλοια ἢ δὲν εἶναι: Ἔτσι πῶς τοῦ βουλήθηκε τοῦ ἐργάτη κ. Σουράφη, πού ξέρει καλῶς, καὶ τί εἶναι «ἐκτελεκτουέλες», στὰ καλὰ καθούμενα νὰ πάρει τὴν ἔδρα τοῦ Μπέμπελ στὴ Ράιχσταγ, πού κι' αὐτὸς εἶταν ἐργάτης τορναδόρος: Εἶναι νὰ γελάει κανένας μὲ τὶς πλουτοκρατικὰς βλέψεις τοῦ Παλιούρα, πού ἀπ' τὴ μιὰ λέει τοὺς διανοούμενους πού βρίσκονται πλαῖ στυὺς ἐργάτες ἀνελευκρινεῖς, κατεργαρέους, ἐκμεταλλευτὲς, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη, παρουσιάζεται τελειοποίηση τοῦ ἐκμεταλλευτῆ, πού πάσχει γιὰ τὸν ἀδερφὸ ἐργάτη, μὰ ἔχει κι' ἔτοιμο, ἄ-

νοιγμένο, άκονισμένο τὸ ψαλλίδι του γιὰ νὰ καλλιερ-
γήσει τὰ ἀκαλλιέργητα κεφάλια ;

Τώρα θὰ μοῦ πεις πῶς ὁ Παλιούρας πού στο 524
φύλλο τούτης τῆς χρονιάς σου καλοῦσε τοὺς φιλόλο-
γους νὰ σπᾶσουνε τίς πέννες τους καὶ νὰ κατέβουνε νὰ
μορφώσουνε τὸ λαό, ἐν «μᾶ νυκτὶ καὶ μόνῃ», ἄλλαξε
ἰδέες, ἔγινε «ἀντιεντελεκτουακίστας ;» Πῶς ὁ Βροτός
αὐτός, πού γι' αὐτὸν ἔγραψε τόσα καλὰ ὁ Α. Τρανός
στο 475 φύλλο του, ὁ Γιαννιός πρόλογο στὴ φυλλάδα
του : «Διάβασε Ἐργάτη», πού καταπιάστηκε μαζί του
κι' ὁ κ. Α. Πάλλης στο 491 φύλλο σου, ἄλλαξε ἀρχές
καὶ τοῦ βουλήθηκε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ γείνει Μπέμπελ
ἢ Γκόρκη τῆς Ἑλλάδας ; — Ἐ! φίλε μου, ἐδῶ στήν
Ἀθίνα εἶναι μιὰ φαγάνα, πού τρώει τοὺς ἀνθρώπους
πού δὲν ἔχουνε χαραχτήρα. Ἴσως καὶ στο δημοτικι-
στικὸ ἀγῶνα νᾶχεις μιὰ τέτοια φαγάνα πού πλάϊ τῆς
ἔχει μαζέψει ὄλους τοὺς ἀχαραχτήριστους δημοτικι-
στές. Λοιπὸν, ὁ Παλιούρας στήν ἀρχὴ εἶτανε *σοσιαλι-
στής!* (ὄχι σοσιαλιστής!) μὴ μπορώντας νὰ σταθεῖ πάνω
στὶς Μαρξιστικὲς ἀρχές, λάκησε καὶ τράβηξε στὴ φα-
γάνα τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, 40, ἔμπλεξε κει πέρα με τοὺς
Συνδικαλιστές, ἀναρχικούς, χριστιανοσοσιαλιστές, Δρα-
κουλιστές—ἔγεινε κι' αὐτός «Ἐτσιθελιστής» καὶ σάν
τοῦ εἶπαν οἱ σοφὴ συντρόφοι του πῶς εἶναι μεγάλο
μυαλό, πῶς εἶναι φαινόμενο, πῶς εἶναι ὁ Μπέμπελ τῆς
Ἑλλάδας—εἰτίναξε τὸ ζυγὸ τῶν φιλολόγων.

Διάβασε, λοιπὸν, Ἐργάτη. Ξούρισε Παλιούρα ἀ-
καλλιέργητα κεφάλια καὶ ἔννοια σου — θάχουμε πε-
λατεία !

Γιὰ σου
ΠΑΝΟΣ ΤΡΑΤΑΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΦΙΛΟΙ (*)

Ἀγαπητὴ κ. Ταγκόπουλε,

Πολὺ λυπᾶμαι ἂν ἔγινε καὶ γὼ ἀφορμὴ νὰ χολω-
θεῖ ἓνα φωτισμένο παιδί τῆς εὐγενικῆς Γαλλίας. Ζη-
τάω νὰ με συμπαθήσει . . . Ζητάω νὰ με συμπαθή-
σουνε οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι, μᾶ κι' οἱ φίλοι μας οἱ
Γερμανοὶ κι' ὄλοι οἱ ἄλλοι φίλοι μας, σ' ὅποιο ἔθνος κι'
ἂν ἀνήκουνε καὶ σ' ὅποιο ἀπ' τὰ δυὸ στρατόπεδα κι'
ἂν βρεῖσκονται *προσωρινά*. Καὶ προπάντων νὰ μὴ μᾶς
κατηγορήσουνε γι' ἀχάριστους, ὅσους ἀπὸ μᾶς δειχνό-
μαστε οὐδέτεροι πρὸς τὸν ἀγῶνα τους, πού με θλίβει
καὶ πού, ἀλλοίμονο, δὲ μ' ἐνθουσιάζει καθόλου ! Ἡ
οὐδετερότητά μου δὲν εἶναι ἀδιαφορία : εἶναι βαθειὰ
θλίψη καὶ θερμὴ ἀγάπη, κι' εἶναι ἀποσβόλωμα μπρὸς

(*) ΣΗΜ. ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ». Τὸ γράμμα αὐτὸ θάπρεπε
νὰ σταλθεῖ στὸν εὐγενικό μας φίλο πού παραξήγησε τὴ στά-
ση τοῦ «Νουμά» καὶ μᾶς παρατοῦ ἔθηκε πικρὰ γι' αὐτό, μὰ
τὸ τυπώνουμε δὴ σὰ γενικὴ ἀπάντηση σὲ ὅσους φίλους μας
Γάλλους ἢ Γερμανοὺς, τύχει καὶ παραξήγησουνε τὴ στάση
πού κρατάμε ἀγνάντια στο σημερινὸ κανιβαλικὸ αἰματοκύ-
λισμα.

στὴ μπόρα, πού ξέσπασε ἔτσι ξαφνικὰ καὶ τόσο ἄδικα,
κι' εἶναι ἡ ἄθυμία μου στο ἄκουσμα τοῦ ἀλληλοβροσί-
ματος καὶ τῆς ἀλληλοκατηγορίας, πού τουλάχιστο αὐ-
τὸ μποροῦσε νὰ λείψει . . .

Ἐκεῖνο ὅμως πού με ὑ κατοφαίνεται ἀκόμα περισ-
σότερο, εἶναι ὅτι τὸ ἐκλεχτὸ παιδί τῆς μάννας Γαλλίας,
πού ἔταψε ν' ἀγαπάει τὸ «Νουμά», ἐπειράχτηκε πού
ἔδειξε τὴν ἀπορία μου, πῶς χάθηκαν οἱ *ἀνθρωπό-
φιλοι* ἀπ' τὴν ὑδρόγειο, καὶ τὴν ἐχαρακτηρίζει κάπως
σάν ἀχαριστία. «Γιατί, λέει, τότε κι' οἱ Γάλλοι νὰ μὴ
λέγαμε : ἐμεῖς μισότορκοι ; γιατί ὄχι ἀνθρωπόφι-
λοι ;» . . . Πῶς ; Εἶναι λοιπὸν μισότορκοι οἱ εὐγε-
νικοὶ Γάλλοι ; Ἐγὼ δὲν εἶμαι, οὔτε κι' εἶμουναι μισό-
τορκος ! Μὲς στίς σφαῖρες τους βρέθηκα καὶ σφαῖρες
τοὺς ἔστειλα, μὰ ἡ ψυχὴ μου δὲν ἐμίσησε τὸ τουρκικὸ
λαό. Τοὺς τούρκους αἰχμαλώτους τοὺς ἐξερσοκρότησε
ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὅταν ἐβγήκανε στὸν Πειραιά . . .

Τὸ φοιχτὸ μῖσος πού χώρισε ὄλη τὴν ἀνθρωπῶ-
τητα σὲ δυὸ φανατισμένα ἀντίπαλα στρατόπεδα — τὸ
μῖσος, κι' ὄχι ὁ πόλεμος, μ' ἔκανε νὰ στρέψω ἀπελτι-
σμένα γύρω μου τὰ μάτια καὶ νὰ φωτῆσω : πού ἔναι
λοιπὸν οἱ φιλάνθρωποι ; . . . Αὐτὸ τὸ φοιχτὸ πρᾶ-
μα, αὐτὸ τὸ κακὸ ἀγκάθι, τὸ μῖσος γιὰ ἓνα ὀλόκληρο
λαό δὲ φυτρώνει εὐκόλα στήν καρδιά μου, κι' ἀκόμα
δυσκολώτερα γιὰ ἓνα λαό πολιτισμένον καὶ ἀξιο σάν τὸ
γερμανικό. Τί ; μὴ θὰ βάλουμε τοὺς Ἴερμανοὺς ὀμοιά
με τοὺς Τούρκους ; . . . Δάκρια μου ἀνεβαίνουνε
στὰ μάτια, πού δὲ βλέπω Γάλλους καὶ Γερμανοὺς νὰ
κρατιοῦνται ἀπ' τὸ χέρι σάν καλοὶ φίλοι, γιὰ δικὸ τους
καλό, καὶ γιὰ καλὸ ὄλου τοῦ κόσμου . . . Ἐτοὶ ἀγα-
πάω ἐγὼ τοὺς Γάλλους ! . . . Ἡ δική μου ἀγάπη
δὲν κάνει λογαριασμούς ! Καλότυχοι ἐκεῖνοι πού παζα-
ρεύουνε τίς ἀγάπες τους σὰ σαράφηδες ! Καλότυχοι κι'
ἐκεῖνοι, πού γι' αὐτοὺς συμφέρο κι' ἀγάπη καὶ δίκαιο
κι' ἀλήθεια καὶ πολλὰ ἄλλα ἀξιόλογα πρᾶματα βρι-
σκονται πάντοτε μέσα στὸν ἴδιο μπόγο, πού τονὲ λένε
ἐγὼ—αὐτοὶ δὲ θὰ δυσμερεστήσουνε ποτὲ τοὺς φίλους
τους . . . ἐξὸν ἂν ἔχουνε κέρδος . . .

Δικός σου

K. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Ἀθίνα, 8. 12. 1914

ΣΑΑΔΗ. — Κεῖνο τὸν καιρὸ σπούδαζα στο Πανε-
στῆμιο τοῦ Νιζάμι καὶ κρατοῦσα τὸν κορβανά τῆς σχολῆς.
Μὰ ἀφιέρωνα τίς μέρες καὶ τίς νύχτες μου νάποχτώ ὅσο πε-
ρισσό ερη μάθηση μποροῦσα, καὶ νὰ τὴ μεταδίνω καὶ στοὺς
ἄλλους. Μιὰ μέρα εἶπα στο δάσκαλό μου :

— Δάσκαλε σοφὴ ! Ὁ τάδες ἀπὸ τοὺς συμμαθη-
τές μου με ζουλεύει. Ὁ φτόνος τοῦ διαγκώνει τὴν καρδιά κάθε φορὰ
πού με βλέπει νὰ ξηγῶ τὸ ἅγιο Κοράνι.

Ἐὸ δάσκαλός μου κατσούφιασε.

— Τί παράξενο πρᾶμα ! εἶπε δυνατὰ. Κατηγορεῖς τὴ
ζηλοφτόνια τοῦ συμμαθητῆ σου, μὰ θαρρεῖς πῶς ἢ ἀβανιά
εἶναι καλὸ, καὶ πῶς ἀξίζει ἐπαίνους ; Ἄκου, παιδί μου ! Ἄν
τὰ κακὰ ψυχῆρημα τοῦ παληκαριοῦ αὐτονοῦ, τότε σπρώ-
χνουνε στο δρόμο τῆς κόλασης, ἰσὴ, περνώντας ἀπὸ ἄλλο
μονοπάτι, θὰ τὸν ἀνταμώσης στὸν ἴδιο δρόμο.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΗ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη : Για την Ελλάδα δρ. 10. Για τὸ ἔξωτερικὸ φρ. χρ. 12.50.— Για τίς ἐποχίαις δεχόμεστε καὶ τριμήνες συντρομές (3 δρ. τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἂν δὲν προπληρώσει τὴν συντρομή του. Για τὸ 1915 ἡ συντρομή ὀρίστηκε σὲ 20 δρ. φρ. τὴ χρονιά.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται σὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στήν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίβρια καὶ σὸ βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου (ὁδὸς Σταδίου 42)

ΤΑ ΓΑΛΑΖΟΑΙΜΑΤΑ....

Ἀξέχαστα καὶ βαθιὰ χαραγμένα σὴν ψυχὴ μου θὰ μὴ μείνουν τὰ λόγια πού ἀκουσα τὴν Κυριακὴ τὰπομῆσημερο σὸ Ρέντι, ὅπου εἶχαν συναχθεῖ τὰ ἐργατικὰ παιδιὰ πού ἀποτελοῦνε τὴ «Σοσιαλιστικὴ νεολαία» τοῦ Πειραιῶ, καὶ τὰ παιδιὰ πού ἀποτελοῦνε τὴ «Σοσιαλιστικὴ νεολαία» τῆς Ἀθήνας. Εἶταν ἐκεῖ καὶ ὁ Γιαννιῶς καὶ ὁ Παυλίδης τῆς Σαλονίκης καὶ ὁ Πάνος Ταγκόπουλος καὶ μερικοὶ ἄλλοι σοσιαλιστὲς καὶ εἶτανε ὁμορφα λόγια, καὶ ἀπαγγέλλανε ποιήματα καὶ περῶσανε ἐνωμένοι ἀδερφικὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀνθρωπιστικὴ σημαία, δι' ὅρας λευκὲς καὶ χαρσιάμενες.

Μὰ τὰ λόγια πού χαραχτήκανε βαθιὰ στήν ψυχὴ μου, τὰ λόγια τὰτάλα καὶ τὰ πονεμένα δὲν τὰ εἶπε κανένας μαρκαρισμένος σοσιαλιστής. Τὰ εἶπε ἕνας ἄνθρωπος φιλελεύθερος, πού ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ του καὶ τὴ δράση του σὲ κάτιον ἀγῶνα καὶ πού θαμιάζει καὶ συντρέχει, ὅσο τοῦ εἶναι μπορετό, κάθε ἀγῶνα εἰσενικό. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός πού δὲν εἶναι συνηθισμένος νὰ μιλάει δημόσια, πού κάπια δειλία φυσικῶν τὸν ἀναγκάζει νὰ ρητορεύει, θεόζλειστος σὸ γραφεῖο του, μὲ τὴν πέννα, πάνου σὸ χαρτί, τραβήχτηκε ἀπὸ τὴ σεμνὴ γιορτὴ καὶ στάθηκε μπροστά σὺν ἐργατικὰ παιδιὰ καὶ εἶπε :

«Πολλὲς φορές βλέποντας ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη, ἢ ἀπὸ τὸ Φάληρο κάτω, τίς Πειραιώτικες φάμπρικες μὲ τ' ἀψηλά τους τὰ φουγάρα, συλλογίστηκα : Ἀνάμεσα στὰ τόσα φουγάρα, δὲ θὰ καπνίσει καμιὰ μέρα καὶ τὸ φουγάρο καμινῆς φάμπρικας πού νὰ βγάξει χαραχτήρες ;

Ἐπειδὴ, παιδιὰ μου, πιστεύετε με, ἡ βιομηχανία μας καὶ ἡ ζωὴ μας δὲν ἀρχινῆσαν ἀκόμα νὰ βγάξουνε τίτλα διαλεχτὰ προϊόντα. Καὶ τὴν παρατήρησα αὐτὴ τὴν ἔλλειψη καὶ στήν ἐργασία μου, μὰ καὶ στήν κοινωνικὴ μας τὴ ζωὴ, ἀκόμα καὶ στὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό μου, ξετάζοντάς τονε πολλὲς φορές, καὶ ἀρχινῆσα νὰ τὴν ἀναζητῶ αὐτὴ τὴ φάμπρικα, νὰ τὴν ἀναζητῶ παντοῦ, καὶ σὸ σχολεῖο, καὶ στήν οἰκογένεια, καὶ στήν ἐκκλησιά,

καὶ στήν κοινωνία, καὶ παντοῦ παντοῦ, μὰ τοῦ κακού. Τὸ σχολεῖο στρεβλώνει καὶ νοῦ καὶ χαραχτήρα, καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν σχολαστικὴ μὲρψωση, φορτώνει τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ μὲ μιὰ πατριδομηνία κούφια καὶ ἐπιπόλαια, πολλὲς φορές καὶ βλαβερή. Ἡ οἰκογένεια, ἡ ἐλληνικὴ, μὲρψώνει τὰ κορίτσια κατὰλλήλα μόνο γιὰ νὰ ξεγελάσουν κανένα περὰ τὴν γάμπρὸ καὶ νὰ κλοπεράσουν, καὶ γιὰ τ' ἀγῶνιὰ ὄνειρεύεται μόνο μιὰ γερὴ προίκα καὶ μιὰ προσοδοφόρα δημόσια θέση. Ἡ ἐκκλησιά, ἄλλο καὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖο, φυτεύει στήν ψυχὴ κεινῶνε, πού καταφεύγουνε σὲ δαύτηνε, τὴν πίστη πὸς σῶνε νὰ νηστεύεις καὶ νὰ στυροκοπιέσαι καὶ νὰ κάνεις ἀγισμὸ σπὶν σου καὶ σοῦ συχωριόνται ὅλες οἱ ἄμαρτιες σου, ὅσο βαριές καὶ ἄν εἶναι. Ἡ κοινωνία, ἀγκαλιάζοντας τοὺς φούλους καὶ ἀνυψώνοντας τοὺς ἐπιτήδειους, σὲ κάνει νὰ πιστεύεις πὸς ὁ χαραχτήρας δὲν εἶναι μόνο περιττὸ φόρτωμα, μὰ καὶ βλαβερὸ, καὶ πὸς γιὰ νὰ πετύχεις στὴ ζωὴ ἀνάγκη πᾶτα νὰ ζαλαφρωθεῖς ἀπὸ ἕνα τέτιο φόρτωμα. Καὶ ἡ Πολιτικὴ... —αὐτὴ δὲ φασκέλωσ' τη. Καὶ χαραχτήρα νᾶχεις, μὰ καὶ μπλεχτείς στὰ βρόγια τῆς τῆ δολερᾶ, πάει, σ' ἄφισε γειά. Πολιτικὴ καὶ χαραχτήρας εἶναι δυὸ πράματα ἀσυβίβαστα, εἶναι δυὸ θανάσιμοι ἐχθροί.

Ἐξέτῃσσι σήμερα, παιδιὰ, τοῦτο τὸ συνεφιασμένο δειλινὸ, σὸ ξοχικὸ καὶ ἀπέριττο τοῦτο μαγαζάκι, καμαρώνοντας ἐσᾶς, παιδιὰ φτωχὰ καὶ ἐργατικά, πού κλείσατε καὶ δὲν κλείσατε ἀκόμα τὰ δεκοχτῶ τὰ χρόνια, μὲ τὰ χαρωπὰ σας τὰ πρόσωπα καὶ μὲ τὰ ἐξυπνά σας τὰ μάτια, νᾶστε μαζωμένα ἐδῶ, τραβηγμένα ἀπὸ ἕνα εὐγενικὸ καὶ μεγάλο ἰδανικὸ, μεθῶ ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ συγκίνηση καὶ λέω :

— Νά, τὰ φουγάρα τῆς φάμπρικας πού ὄνειρεύτηκα ἀρχινᾶνε νὰ καπνίζουνε καὶ νὰ, τί θὰ δῶσει στήν κοινωνία χαραχτήρες μιὰ μέρα !

Ἐπειδὴ, ἐσεῖς, παιδιὰ μου, νιώστε το, εἴστε τὰ γαλαζοαίματα τῆς πατρίδας παιδιὰ, τὰ ληθινὰ τῆς τῆς καμάρια, ἀφοῦ βγαίνετε στὴ ζωὴ ἀρματωμένα μ' ἕνα πλατὺ ἰδανικὸ, μ' ἕναν ἀγιο πόθο νὰ πολεμήσετε καὶ νὰ πέσετε ὄχι γιὰ νὰ μεγαλώσετε τὰ σύνορα τῆς φυσικῆς σας πατρίδας, μὰ γιὰ νὰ πλατύνετε τὰ σύνορα τῆς ψυχῆς, μὰ γιὰ νὰ δώσετε στήν ἀνθρωπότητα, πού ἀφγιασμένη ἀγριοσπαράζεται σήμερα, μιὰ κοινὴ πατρίδα, ἕναν ἀληθινὸ πολιτισμὸ, εὐγενικὸ καὶ ἀναίμαχτο.

Τραβᾶτε μπροστά ! Ἐσεῖς θὰ γίνετε ἡ μιὰ τῆς καινούριας κοινωνικῆς ζύμωσης καὶ σεῖς, τὰ φτωχὰ καὶ ἐργατικὰ παιδιὰ, θὰ τραβήξετε ἀκόμα, μὲ τὸ παράδειγμα σας τὸ ἀξιοζήλευτο, ἀπὸ τὰρχοντόσπιτα καὶ ἀπὸ τίς αἰθουσες τίς Πανεπιστημιακῆς, ὅσα φιλότιμα παιδιὰ συλλογιστοῦνε πὸς ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ λέγεται ἄνθρωπος, οὔτε μὲ τὰ πλοῦτι, του θὰν τὸ καταφέρει, οὔτε μὲ τὴ σοφία του, ἂν δὲ φροντίσει, νὰ μπολιάσει τὴν ψυχὴ του μὲ τὸ δικὸ σας τὸ μῦθλο. ἂν δὲ χύσει στίς φλέβες του λίγο ἀπὸ τὸ γαλάζιο τὸ αἷμα σας.

Ἐγὼ πού ἴρθη ἐδῶ μὲ κάποιους δισταγμοὺς σοσιαλιστικοὺς, βρῆκα σὲ σᾶς τοὺς δασκάλους πού χρεια-

ζόμουνα να με μνησούνε τέλεια, δασκάλους που ή δρᾶ-
ση τους δὲν ἔχει ἱστορία, κ' ἔτσι μοῦ παρουσιάζεται
μὲ ὄλη τὴν πρωτόγονη ἀγνότητά — κι ἀκόμα κρημα-
ρώνω, σὺν πατέρα, πού βλέπω τὸ γιό μου, τὸν ἀγαπη-
μένο, ἐνάμεσ' σὰς, γιατί στὴ συντροφιά σας βρῆκε τὴν
ἀνθρωπιστικὴ ἀνατροφή πού τὸ σπίτι του, σὰ ρωμαϊ-
κο σπίτι κι αὐτό, δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ δώσει, γιατί γί-
νηκε κι αὐτὸς ἀξίος σας, ὦ παιδιὰ εὐγενικά!

Αὐτὰ εἶπε ὁ ἄνθρωπος ὁ φιλελεύθερος, κι ὁ στοργικὸς
πατέρας, καὶ τὰ παιδιὰ ἀκούσανε μὲ συγκίνηση καὶ χειρορο-
τήσανε τὰ λόγια του, κι αὐτὸς γύρισε στίτι του μὲ τὴν ψυ-
χή του ξολαφρωμένη.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ (*)

ΕΡΩΣ

Σὲ σένα δὲν ταιριάζει

Θεὸ νὰ φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτό.

ΧΑΘΗ

Νά! Νά! μοδρῆχεται κλάμμα!

ΕΡΩΣ

Πήγαίνε καὶ μὴν κλαίς ἐδῶ.

ΒΑΤΤΟΣ

Λὲν μπάς κορίτσι πρᾶμμα!

(Ἡ Χλόη φεύγει ψευτοκλαίγοντας)

Σκηὴν Ἐ'.

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΕΡΩΣ

ΕΡΩΣ

Κ' ἐγὼ στοῦ Ὀλύμπου τὴν κορφὴ πετῶ πού τοὺς σκεπάζει

ΒΑΤΤΟΣ

Στάσου πού πῆς;

ΕΡΩΣ

Στὸ χρέος μου!

ΒΑΤΤΟΣ

Σὲ ποῖό;

ΕΡΩΣ

Πηγαίνω, γέρο!

Στὴν Ἀφροδίτῃ τῇ Θεᾷ τὴν εἶδηση νὰ φέρω.

ΒΑΤΤΟΣ

Πῆς νὰ τῆς πῆς τὸ τί ζητοῦν νὰ κάνουν οἱ Νεράϊδες;

ΕΡΩΣ

Νὰ τῆς τὸ πῶ, καὶ θενά δῆς κάτι πού δὲ μεταίδεις.

(φεύγει)

Σκηὴν ΣΤ'.

ΒΑΤΤΟΣ

Λὲν πρέπει: τώρα τὸ λοιπόν, κ' ἐγὼ καιρὸ νὰ χάνω.

Τρέχω στὴν Αὔρα, πού φυλᾷ στὴ βεμαϊὰ ἐκεῖ πάνω

Νὰ τῆς τὰ πῶ, γιὰ νὰ βιαστῇ νάρθη νὰ τοὺς ἀρπάξῃ.

Πριχὸ στοῦ Ὀλύμπου τὴν κορφὴ τὴν εἶδηση προφτάξῃ.

(Φεύγει)

(*) Κοίταξε ἀριθμ. 539, 540, 541, 542 καὶ 543.

Σκηὴν Ζ'.

ΧΟΡΟΣ

Ἀφροδίτῃ Θεᾷ ξανθόμαλλῃ
πού γεννάς τοὺς χυμούς τοὺς ξανθοὺς
πού μεστῶνεις στὰ στάχια τὸ γάλα
καὶ πού σμίγεις κρυφὰ τοὺς ἀνθοὺς.

Πού γελάς καὶ ροδίζεις τὴ δύση
Καὶ ζωὴ μᾶς γεννοῦν οἱ πληγές σου
Πού λυγᾷς καὶ σκορπᾷς μὲς τῇ ζῆσῃ
Τὶς ὠραίες γραμμὲς τῆς γυρτῆς σου.

Ἀφροδίτῃ πού μέσα σ' ἀχτίδα
Καρπερὴ κατεδαίνεις στὴ πλάση
Πού χαρίζεις παντοῦ τὴν ἐλπίδα
Σὲ βουνα σὲ σπηλιὲς καὶ σὲ δάση!

Σκηὴν Η'.

(Ἀνοίγει στοῦ βάθο; τὸ παραίτασμα).

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΗΣ

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Τὴν ἑμορφίαν πού μοῦ μιλάς τὴν ξέρω τὴ δική μου
Σὰν καθρεφτιέται στὰ νερά σὺν κρῖνος τὸ κορμί μου.

ΔΑΦΝΗΣ

Μὰ πῶχες κρύα μάρμαρο στὰ στήθεια σου καρδιά!

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Τὴ νύχτα μὲς τὸ σκοτεινὸ τὸ δάσος ἐταν βγαίνω
Καὶ σὺν χυμὸς ἀπ' τοὺς κορμούς τῶν δέντρων ἀνεβαίνω
Κι' ἀπλώνομαι καὶ πλέκομαι στὰ δλόγυρτα κλαδιά,
Τότες ἀνοιγῶ τὴν κρυφὴ πού χύνω ἀνατριχίλα
Μέσα στοὺς γέρικους κορμούς καὶ στὰ καινούργια φύλλα.

ΔΑΦΝΗΣ

Κάνε καὶ μένα ὡς τόσο

Τὸ μυστικὸ ἀνατριχίασμα πού μοῦ μιλάς νὰ νοιώσω.

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Καὶ πῶς νὰ νοιώσης εἰμπορῆς δ,τι τὸ δέντρο νοιώνει
Κ' οἱ ρίζες οἱ μυριόχυμες καὶ τῶν κορμῶν οἱ κλώνοι;

ΔΑΦΝΗΣ

Μ' ἕνα φίλι, πού τῶν χυμῶν γεννᾷ τὴν τρικυμία!

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Ποτέ, μου δὲν τὸ γνόρισα μὲς τὰ νερά τὰ κρύα!

ΔΑΦΝΗΣ

Καὶ τοῦ βοσκῶ τὸ φίλημα νὰ μάθεις, λοιπὸν στάσου!

(Τὴ φιλεῖ)

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Πρώτῃ φορά... μὰ τί γλυκὸ ποθναὶ τὸ φίλημά σου!
δὲν εἶναι τὸ ἀνατριχίασμα τοῦ φύλλου οὐδὲ τ' ἀγέρ:
ἐπου σφυρῖζει στὰ βουνα καὶ ἐπου λιγᾷ: τὴ φτέρη.
Εἶναι πολὺ βηχύτερο πρὸ μυστικῶ νὰ: ἀκόμα
ἀπὸ τῆς μάννας τὸ νερὸ πού βγαίνει ἀπὸ τὸ χῶμα
κι' ἀπὸ τοῦ δάσους τὸ βοή, κι' ἀπ' τοῦ κορμοῦ τὸ δάκρυ
κι' ἀπὸ τὴν πάχνη τῆς αὐγῆς στῆς θάλασσας τὰ μάκρη:
ἔχει τοῦ πεύκου τὴν ὁσμὴ τοῦ θυμαριοῦ τὸ μύρο
καὶ μὲ τῆς λιμνοθάλασσας τὸ φίλημα τὸ στεῖρο
δὲ μοιάζει, τί σὺν σμίξαμε γλυκὰ στόμα μὲ στόμα
χίλιες ζωὲς γεννήθηκαν μὲς τὸ ψυχρὸ μου σῶμα!

Σκηνή Θ'.Οι επάνω, **ΒΑΤΤΟΣ** και **ΝΕΡΑΓΙΔΕΣ**

(Οι Νεράιδες κατεβαίνουν και προχωρούν, ενώ ο Βάττος που τις οδηγεί δείχνει τους επάνω).

ΒΑΤΤΟΣ

Νάτους! που τους προφτάξαμε στις γλόκες τους επάνω!

ΝΕΡΑΓΙΔΑ Α'. Κοιτάζτε

» Β'. Την ανδιάντροπη

» Γ'. Κοιτάζτε

» Δ'. Τόν αδράχνει

» Ε'. Έμπρός;

» ΣΤ'. Νά την σηκώσουμε

» Α'. σε σύγγεφο

» Β'. από πάχνη!

» Γ'. Έμπρός

ΝΕΡΑΓΙΔΑ Δ'. Κι' αυτόν να πάρουμε

» Ε'. μαζί

» ΣΤ'. Με την προούτρα.

Σκηνή Ι'.**ΟΙ ΕΠΙΛΩ—ΑΦΡΟΔΙΤΗ—ΕΡΩΣ**

(Φαίνεται η Θεά Αφροδίτη μέσα σε σύγγεφο άχτι-ατό. Ο Έρωσ που την οδηγεί της δείχνει με το δάχτυλο τις Νύφες.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Σταθήτε Νύφες άνομες μες των άχνων τό δρόμο

Στόν άνθρωπο που κυβερνά τή γή τή ζωοδότρα

Τήν όμορφηά έγω τοῦδωκα και τήν άγάπη νόμο.

(Οι Νύφες σβύνονται κ' ή Αφροδίτη κι' ο Έρωσ χάνονται σιγά σιγά).

Σκηνή ΙΑ'.**ΑΜΑΡΓΑΛΙΣ—ΔΑΦΝΗΣ****ΔΑΦΝΗΣ** (παίρνοντας θάρρος)

Πάε... χαθήκαν στίς σπηλιές βαθειά στό σταλαχτίτη

Τήν Άρτεμη που έπίστευες τή νίκησε ή Αφροδίτη.

(στρέφει προς τις χάρες)

Έλατε τώρα άπ' τις κορφές

τις άψηλές βοσκοί

Ύσαμπάνοι κι' άρχιτσέλιγγοι

Βουνίσιοι πιστικοί,

Κι' άφήστε τὰ γαλάριζ σας

Στις δροσερές πλαγιές,

Κι' ο Πάν άν κταδέχεται

ας έρθη άπ' τις σπηλιές.

Έλατε και σεις σάτυροι

ντυμένοι στό μαλλί,

Και σεις ο χάρες και Έρωτες

και Κένταυροι άψηλοί,

Νά πιήτε να λαλήσητε

στοῦ Δάφνη τή χαρά

με τό τραγοῦδι που άρπαξε

τή Νύφη άπ' τὰ νερά.

Σκηνή ΙΒ'.

(Φτάνουν οι άνω από τις χάρες; έξουν άτ' στον Έρωτα και από τις χάρες).

ΠΑΝ

Σ' άκούσαμε δλοι κ' ήρθαμε να στήσωμε χορό

Στεφανωμένοι άπ' τὰ βουνά μ' άγιοκλήμα χλωρό

Άπό τὰ πεῦκα φτάσαμε κι' άπ' τὰ δασά πρινάρια

Κεράστε τώρα σ' δλους μας κρασί με τὰ πιθάριζα.

(Ο Έρωσ φτάνει με τις Χάρες που βαστούν κρατήρες).

"Ο Νάτος με τήν όρχ του κι' ο Έρωσ; έδώ που φτάνει

Με τὰ χρυσά του τ' άρματα και με χλωρό στεφάνι.

(Σκέλλο γέλλο τελώνει)

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ**Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ**

(Άπό τους μύθους του TRILUSSA)

"Ο Σκορδαλός κι' ο Σπίνος είδανε μιά μέρα μιά νυκτηρίδα πιδ μαύρη κι' από τό μελάκι του τυπογραφείου. Κ' είπανε :

— "Ο Θε μου ! Τί τέρας ! Δέ μοιάζει καθόλου γι' αδερφή μας ! Τί άσκημά !... Τί σιχαμένη πούνα !... Και κείνα τὰ φτερά της !... Σάν του Διαόλου !...

— Νά σάς πώ ! Καρφι δέ μου καίγεται γι' αυτό, άπάντησε ή νυκτηρίδα. Τό ξερω πως είμαι άσκημη, μ' αυτό δέ με μοποδίξει να ζω λεύ ερη και πιδ ήσση από κάθε άλλο πουλί. Έγώ, σάν τις κοκότες, βγαίνω τή νύχτα : κάνω ένα μικρό γύρο, άρπάζω κανένα γρύλλο, κ' ύστερα τόν ξεζοκκαλίζω κάτω άπ' τή στέγη μου. Αυτή να ή ζωή μου ! Καλύερα που δέν έχω τή φωνή του σπίνου, που στο τέλος κλειέται μέσα στο κλουβί. Πέστε μου : Τί κερδίξει ο βλάκας ο σκορδαλός που έχει καλό κρέας ; Στο τέλος ο άνθρωπος τόν τρώει. Κοιτάχτε λίγο τό Παράδεισο τό πουλί ! Κείνο, δέ σου λέω, πήρε κάποια φήμη, μιά, βλέπετε, τήν τύχη του οί γυναίκες; τό ράβουνε οτά καπέλα τους ! Λοιπόν με ποίο ζουράγιο να επιθυμώ να είμαι ώραία ; Οι όμορφές καμιά φορά κάνουννε περισσότερες βλάβες ή όφείλειες. "Οχι ! όχι ! Κάλλιο έτσι που είμαι ! Δέ με νοιάζει ! Κάλλιο ναίμαι στην άράνεια και να έχω τό κεφάλι μου ήσσο !

Κ. ΤΡΙΚΟΓΙΑΔΗΣ**ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ**

ΛΕΛΤΙΟ ΤΟΥ ΕΚΠ. ΟΜΙΛΟΥ. Τόμος 4, άριθ. 1-4, Άθήνα 1914. Σελίδες 310, και μέσα σ' αυτές ήλη πλούσια, διαλεκτή. Του Κ. Παλαμά : Άριστοτέλης Βαλαωρίτης. Του Κλ. Η. : Άπολογία τής Δημοτικής. Του Ά. Δελμούζου : Τρία χρόνια δάσκαλος. Του Α. Πετρίδη : Τά Έλληνικά σχολεία και ή μέση τάξη. Του Ν. Χατζιδάκη : Μιά ματιά στό μαθηματικά βιβλία των γυμνασίων κτλ. κτλ.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ. — Σπουδή χωρίς Σκέψη είναι άνώφελη. Μά Σκέψη χωρίς Σπουδή είναι έπικίντνη.

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Την περασμένη Δευτέρα, τὸ δειλινό, ἡ κ. Εὐζήνη Π. Δημητρακοπούλου διάβασε στὸ φουαγιέ τοῦ Βασ. Θεάτρου, μπροστά σὲ ἐλεγχτὸ ἀκροατήριον, ἕνα καλογραμμένο λογογράφημα τῆς. «Στὰ Βόσγια», γιομάτο ἐντύπωσης χαρακτηριστικῆς καὶ λυγισμοῦ. Ἡ κ. Δημητρακοπούλου κα' ἀγεροκοτήθηκε.

— Τὰ «Σοσιαλιστικὰ Κέντρα Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς» μᾶς παρακαλοῦνε νὰ δημοσιέψουμε μιὰ δήλωσή τους, ποὺ λένε πὼς «ὁ Σοσιαλισμὸς δὲν ἔχει καμιά σχέση μετὰ τὴν ἀναρχία, ἐπομένως καὶ τὰ Κέντρα δὲν ἔχουν καμιά εὐθύνη γιὰ τὶς σκέψεις καὶ πράξεις τοῦ σωματείου «Σύνδεσμος τῶν ἐργατικῶν τάξεων» ἢ «Σοσιαλιστικὴ ἔνωσις» ἢ «Σοσιαλιστικὸν κόμμα». Τὰ Σοσιαλιστικὰ κέντρα Ἀθηνῶν Πειραιῶς ἐπακολουθοῦνε ἀπὸ τὸ 1911 (δηλ. τὴ χρονιά ποὺ ἰδρυθῆκανε) νὰ βασίζονται πάντου στὶς ἀρχὲς τοῦ Σοσιαλισμοῦ, ποὺ ψηφιστήκανε ἀπὸ τὰ διεθνή σοσιαλιστικὰ συνέδρια».

— Στὸ «Ranz» τοῦ περασμένου φύλλου (σελίδα 300) τὸ «κυματῶνται οἱ Ἄλπες» νὰ διορθωθεῖ σὲ «κυματῶνται οἱ Ἄλπεν», ποὺ σημαίνει βουκῆς.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ν. Σταθ. Καλό, πολὺ καλό, μὰ ἐπικίνδυνο. Μὰ κάτι ἄλλο, σχετικὸ μετὰ τὴν δήλωσή σου, δὲν εἶχες τάξει πῶς θὰ μᾶς στελεῖς; — κ. Ε. Ἀρχ. Τὰ ὀνόματα κεινῶνε ποὺ δηλώσανε συντροπή γιὰ τὸ 1915 θὰ δημοσιευτοῦνε στὸ ἐρχόμενον φύλλο.

ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΓΚΕ'Ι ΓΕΡΣΤΑΜ

“ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΔΕΡΦΟΥ,”

Μετάφραση: ΚΩΣΤΑΝΤ. ΚΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Θ' ἀ. χενήσει ἀπὸ τὸν κενούργιο χρόνον
στὸ «Νουμά»

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪ'Α

Γενικὸς Διευθυντῆς ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΕΜΠΕΡΙΚΟΣ

ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ ταχύπλοον θλακμηγὸν Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

“ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,”

ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς μέσῳ Καλαμῶν—Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 24 Δεκεμβρίου.

Ἐπίσης τὸ μέγα ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

“ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ,”

ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς (μέσῳ Καλαμῶν—Πατρῶν) κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 4 Ἰανουαρίου

Ἐπίσης τὸ μέγα ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

“ΑΘΗΝΑΙ,”

ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς μέσῳ Καλαμῶν—Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 24 Ἰανουαρίου.

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: Ἑθνικὸν Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ὄπισθεν Ἀγίας Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀσφαλιστοῦσι θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς ἑταιρίας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ὑποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια ὑποστηρίζετε τὴν ἑταιρίαν ὡς, μεγαλύνετε τὴν Πατριδα ὡς.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Γνωστοποιεῖται ὅτι τὴν 27ην Δεκεμβρίου, ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 11—12 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Τμηματάρχου τῶν Μεταλλείων ἐπαναληπτικὴ δημοπρασία μεταφορᾶς σιδηρίδος: εἰς μικρὰ τεμάχια ἐκ Νάξου εἰς Σῆρον, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 27674 διακηρῦξει, δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 171 τῆς 1ης Αὐγούστου σ.υ. ἔ. φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεύχος Γ').

Ἰνόσῳ τῶν ὄρων τῆς σχετικῆς διακηρῦξεως ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην συναφῆ πληροφορίαν δύναται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ λάβωσιν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Τμήματος ὧν Μεταλλείων.
(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪ'Α ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Κυκλάδων

Γραμμὴ Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Τὸ μετὰ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφθάστου ταχύτητος πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον ΕΣΠΕΡΙΑ ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Πορταλὶα Τρούμπας).

Ἐκίστην ΠΕΜΠΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ. μ. διὰ Σῆρον, Τήνον, Ἄνδρον καὶ Κόρθιον.

Ἐκίστην ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὥραν 3 μ. μ. δι' Ἀλεξάνδρειαν. Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξιδιῶν κ. κ. Θωμᾶ Κοῦκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γαιόλμαν καὶ Σ. Σωιάδου, (Πλατεῖα Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρένια (παρὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμονοίας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44, (ὄπισθεν Ἀγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβιάδου, ὁδὸς Ἀντωνιάδου, 1.

(Ἐκ τοῦ Πρακτορεῖου)